

vodních podílů, při čemž opět může býti vyhrazen souhlas společnosti k odstupu částí vůbec nebo aspoň k odstupu osobám, jež nenáleží ke společnosti již jako společníci. Poněvadž v souzeném případě společníkem s kmenovým vkladem 500 Kč byl pouze Alois P., nemohl Petr P. jedné pětiny tohoto podílu převodem nabýti, neboť smlouva společenská o rozdělení podílů závodních ustanovení nemá. Avšak, i kdyby snad ustanovení takové bylo v ní obsaženo, bylo by odstoupení jedné pětiny podílu opětně neplatné, ježto pětina ta nedosahovala nejmenšího peníze pro takový díl v §u 6 cit. zák. předepsaného, t. j. aspoň 500 Kč (§ 79 cit. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobci se domáhají žalobou, by bylo uznáno právem, že jedna pětina podílu, který má žalovaný Petr P. na Rolnickém mlýně v S., jest jejich vlastnictvím a že jest žalovaný povinen to uznati. Usilují tudíž žalobci o to, by bylo postaveno na jisto, že tu jest určité právo, a jde o žalobu určovací. Podmínkou určovací žaloby jest však, by žalobce prokázal, že má právní zájem na tom, by právní poměr nebo právo byly co nejdříve postaveny na jisto soudním rozhodnutím (§ 228 c. ř. s.). Takovýto právní zájem žalobci v tomto případě v prvé stolici sice ani netvrdili, ale vychází z povahy věci, že právní zájem žalobců na brzkém určení jich udánlivého »práva vlastnického« k jedné pětině podílu žalovaného na rolnickém mlýně v S. tu jest, poněvadž jim ucházejí užitky, které z této pětiny podílu pobírá žalovaný, a které by teprve po zjištění tomto se mohl na společnosti dožadovati, a že tedy jsou dány podmínky určovací žaloby. Avšak žalobní nárok není odůvodněn. Obsahem práva vlastnického jest pojmová právní možnost neobmezeného nakládání věci hmotnou (§ 354 obč. zák.). Závodní podíl společníka společnosti s r. o. jest však souhrnem všech oprávnění, jež přísluší společníku jako takovému, totiž příslušná účast ve společenském jmění, zejména ve správě, užitcích a podílu na jmění při zrušení společnosti. Závodní podíl společníkův jest tedy nárokem svého druhu, který přísluší jen společníku v této jeho vlastnosti. Nemůže tudíž na tomto právu míti podíl byť i jen určitým zlomkem osoba třetí, stojící mimo společnost. Mohlo by se tak státi jen převodem části podílu společníkem v předepsané formě (§ 76 zákona čís. 58/1906), pokud by dělení podílů vůbec bylo přípustným (§ 79 uved. zák.). Že v tomto případě nemohl nabýti jedné pětiny podílu Matěje P-a ani Petr P. a že proto nemohl převéstí onu pětinu ani na žalobce, dovedil již správně odvolací soud a stačí v tomto směru poukázati k důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 7029.

K uložení jistoty ve smyslu § 44, druhý odstavec, druhá věta ex. ř. se nevyhledává, by k dřívějším okolnostem přistoupily nové další okolnosti, chrožující uspokojení nároku vymáhajícího věřitele, stačí, když

se po povolení odkladu exekuce toto ohrožení projeví třebas z příčin, které tu již dříve byly, ale teprve později se ve svých účincích staly vymáhajícímu věřiteli a soudu poznatelnými. Pravděpodobný výsledek sporu o nepřípustnost exekuce zpravidla nemůže padati na váhu, avšak exekuční soud může a smí při posuzování zákonných podmínek pro povolení exekučního návrhu přihlížeti k okolnostem, jež v tomto sporu vyšly na jevo a jsou pro posouzení závažné.

Při usnesení o odkladu exekuce jest vůbec přihlížeti k zájmům obou stran a srovnati je mezi sebou navzájem a přizpůsobiti usnesení tomu, či zájem objeví se silnějším a větší ochrany zasluhujícím.

(Rozh. ze dne 3. května 1927, R I 308/27.)

František N. domáhal se žalobou nepřípustnosti exekuce vyklizením, vedené proti manželům Vilému a Emilii N-ovým. K návrhu Františka N-a byl povolen odklad exekuce vzhledem k žalobě o její nepřípustnost. Když byla žaloba soudem první stolice zamítnuta a žalobce podal do rozsudku odvolání, navrhl vymáhající věřitel, by byla dlužníku uložena jistota. Soud první stolice jistotu dlužníku uložil vzhledem k tomu, že byla žaloba v první stolici zamítnuta, rekursní soud zamítl návrh na uložení jistoty.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud změnil usnesení soudu prvního, jímž byl Františku N-ovi povolen další odklad exekuce vyklizením jen, složí-li jistotu 24.000 Kč, z toho důvodu, že vymáhající strana netvrdila a neosvědčila, že po povolení odkladu exekuce nastaly okolnosti, činící pravděpodobným ohrožení jejího uspokojení. Vymáhající věřitel se vším právem brání proti tomuto usnesení. § 44 druhý odstavec ex. ř. nelze vykládati v tom úzkém smyslu, že by musily ku dřívějším okolnostem přistoupení nové další okolnosti, osvědčující ohrožení uspokojení nároku vymáhajícího věřitele, stačí naopak již, když se po povolení odkladu exekuce toto ohrožení projeví třebas z příčin, které tu již dříve byly, ale teprve později se ve svých účincích staly vymáhajícímu věřiteli a soudu poznatelnými. Jeť základným úmyslem i účelem onoho zákonného předpisu, stanoviti zásadu, že může býti dodatečně žádáno o jistotu, osvědčí-li se z příčin třeba později se projevivších vůbec potřeba zajištění nároků vymáhajícího věřitele tímto způsobem (srv. komentář Neumann k §u 44 str. 202 a 203). Ostatně dlužno poukázati k tomu, že vymáhající věřitel osvědčil, že se František N. ke koupěchtivým, kteří se zajímají o koupi dotyčné nemovitosti, hrubě chová a tuto nemovitost haní, takže již v těchto okolnostech, které jsou způsobilé ohrožení výhodné zpeněžení oné nemovitosti, jest spatřovati nové okolnosti ve smyslu § 44 druhý odstavec ex. ř., jež padají tím spíše na váhu, když jimi na straně Františka N-a zároveň osvědčen přímý úmysl poškozovací. Pravděpodobný výsledek sporu o nepřípustnost exekuce, vedeného proti vy-

máhajícímu věřiteli, zpravidla ovšem na váhu padati nemůže, tím však není řečeno, že by soud exekuční nemohl a nesměl při posuzování zákonných podmínek pro povolení exekučního návrhu přihlížeti k okolnostem, které v tomto sporu na jevo vyšly a pro posouzení jsou závažné. Při usnesení o odkladu exekuce jest vůbec přihlížeti k zájmům obou stran a srovnati je mezi sebou navzájem a usnesení přizpůsobiti tomu, či zájem objeví se silnějším a větší ochrany zasluhujícím (§ 42 ex. ř. a § 162 jedn. ř.). Pro toto srovnání stačí k vůli stručnosti poukázati na skutková zjištění soudu první stolice v souběžném sporu, jež zůstala v žalobcově odvolání nenapadena, a zdůrazniti při tom, že proti poctivému v důvěře v odhadní protokol a v knihovní stav ve veřejné dražbě nabytému právu vymáhajícího věřitele, stojí v tomto případě pochybný a sporný nárok odpůrce, který byl uplatněn proti vymáhajícímu věřiteli jakožto vydražiteli teprve po dražbě a proti němuž vymáhající věřitel z četných v onom sporu blíže objasněných důvodů vytýká nicotnost podle § 916 obč. zák. a zároveň odporovatelnost pro úmysl zkrátiti věřitele.

Čís. 7030.

U okresního soudu lze ve smyslu §u 520, první odstavec, druhá věta c. ř. s. podati rekurs ústně do protokolu jen tehdy, jde-li o věc, o níž rozhodl v první stolici okresní soud.

(Rozh. ze dne 3. května 1927, R I 323/27.)

Soud první stolice (krajský soud v Plzni) exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu dlužníka uložil prvnímu soudu, by vrátil stěžovateli dovolací rekurs a vyzval ho, by dal vrácený mu opravný prostředek podepsati advokátem a po té jej znovu předložil ve lhůtě, která mu bude určena.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs byl podán do protokolu u okresního soudu v Klatovech. Tím nebylo vyhověno předpisům §u 520 c. ř. s. a § 78 ex. ř., podle nichž jest rekurs podati v ten způsob, že se soudu odevzdá písemné podání, opatřené podpisem advokáta. Řečený předpis ustanovuje ovšem také, že u okresních soudů mohou strany nezastoupené advokátem, podávati rekursy i ústně do protokolu, avšak jak již vysvítá ze slov »u okresních soudů«, předpokládá výjimka ta, že jde o věc, o které v první stolici rozhodl okresní soud: V tomto případě rozhodl v první stolici krajský soud v Plzni, nebylo proto, lze podati dovolací rekurs jinak, než písemným, podpisem advokáta opatřeným spisem u tohoto krajského soudu. Když se tak nestalo, bylo nižším soudům postupovati podle §§ 84, 75 c. ř. s. a 78 ex. ř. za účelem odstranění oné formální vady, a ježto nižší soudy tak neučinily, bylo k dovolacímu rekursu naříditi příslušné opatření.